

PARLEM DE CUINA

Cuina i cinema. Avui: “Estómagó”

De tant en tant el món del cel·luloide ens sorprèn amb una pel·lícula sobre el món de la cuina i aquesta vegada la recomanació que us faig es cap al film “Estómagó”, estrenada les darreres setmanes del 2008.

Guanyadora en el certamen de cinema de Valladolid, es tracta d'una mescla de cuina, erotisme, humor negre, drama i de com el poder és una arma molt forta.

La pel·lícula, brasilera, està inspirada en un relat breu i conta la història d'un al·lot, poca cosa en principi, que arriba a la ciutat en recerca de feina. Aconseguix una plaça com a cuiner en un bar, i descobreix amb la cuina una forma d'aconseguir poder social. Coneix una prostituta, de la que s'enamora, i a partir d'aquí, i amb aquests ingredients, es va narrant la història que aboca al protagonista, a descobrir que quan treballa amb aliments és l'únic moment que es sent lliure.

Un tret característic d'aquesta pel·lícula, és que s'allunya dels típics film gastronòmics on tot és dolç i agradable, i s'atraca més a films com a “La gran comilona” amb una ambientació més “densa”. Podríem dir que és una obra visceral i que s'enfondeix dins la gastronomia de diferents cultures.

Segur que no us deixa indiferents.

Fitxa tècnica:

Gènere: Drama

Títol original: Estómagó

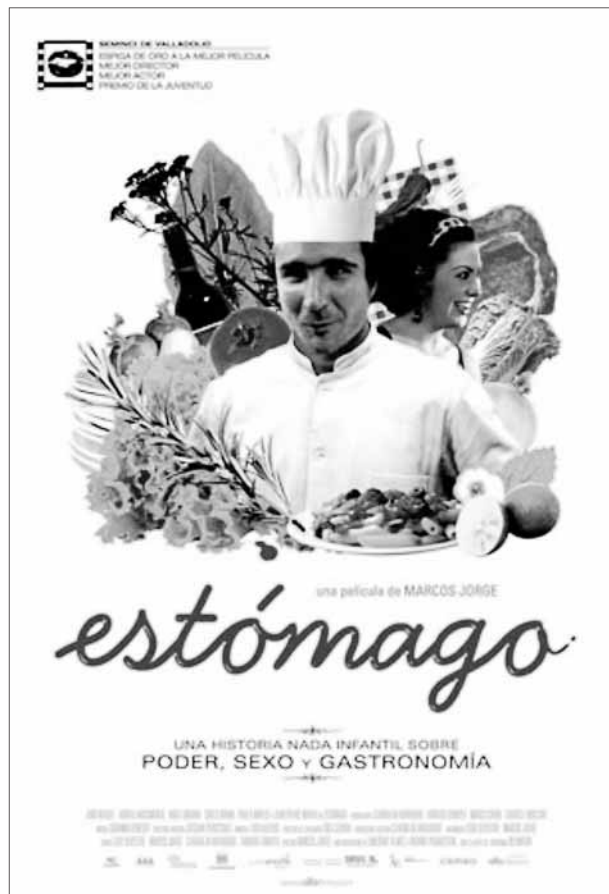
Director: Marcos Jorge

Actors: Babu Santana, Paulo Miklos

Estrena: 19/12/2008

País: Brasil

Alguns dels plats que apareixen a la pel·lícula és el

carpaccio de vedella o els Macarrons a la Putanesca que aquí us present:

Macarrons a la Putanesca

Ingredients per a 4/5 persones:

500 grams de macarrons
400 grams de tomàtiga natural triturada
100 grams de panxeta tallada a tires fines
4 anxoves
2 dents d'all picades
1 ceba picada
2 dents d'all
Alguns pebres coent
Formatge parmesà rallat
1 cullerada de tàperes
Oli i sal.

Elaboració:

Posau a bullir la pasta dins abundant aigua amb sal i un ratxet d'oli, deixant-la al dente. Apart dins una pella heu de sofregir la panxeta, la ceba i els alls. Un cop que la ceba estigui daurada afegirem la tomàtiga i els pebres coents. Rectificarem de sal.

Baixa el foc i deixau coure la salsa uns deu minuts. Aquí afegirem les anxoves i les tàperes lleugerament picades.

La pasta, un cop cuita, s'ha de refredar amb aigua freda i a l'hora de servir-la l'hem de mesclar amb la salsa (coent) ben calenta i el formatge Itàlia per sobre.

Podeu veure el tràiler de la pel·lícula d'avui a:

www.cuinant.com.

Bona setmana i ens trobam d'aquí a 7 dies. Podeu enviar els vostres comentaris a parlemdecuina@cuinant.cat o parlemdecuina@hotmail.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Palestina i Israel: conflicte crònic interessat

Fa anys i en un viatge organitzat per l'Institut de relaciones culturales Baleares- Israel, vaig tenir l'oportunitat de viatjar a aquell a Israel. L'expedició estava formada per un grup de mallorquins descendents dels jueus conversos (a la força) anomenats a la nostra Mallorqueta aspra i injusta, “xuetes”, els quals durant molts anys, amb la connivència de l'església catòlica, pagarem la nostra nissaga amb l'escarni i la injustícia d'una gran part de la població mallorquina. Recorrerem Israel de punta a punta i inclòs ens endinsarem fins a Jordània per admirar la ciutat de Petra.

A Israel també arribarem fins als límits de la frontera amb el Líban. I poguérem veure un assentament militar que custodiava la part de la frontera per tenir baix control la possible entrada de terroristes que s'infiltraven per la mateixa, per intentar atemptar en contra de qualsevol objectiu israelià. Segons ens manifestaren no distingien per a res els objectius civils de militars a l'hora dels atemptats. Als Altos del Golan (frontera amb Síria) en el kibbutz(*), durant la Guerra del Golf Pèrsic, els infants dormien dins d'urnes de cristall, protegits contra possibles atacs bacteriològics. Estic parlant de l'any 1995 en que les condicions eren molt diferents de les d'ara, així i tot els joves i les joves que estaven fent el servei militar no abandonaven el seu fusell ni per anar a la compra del supermercat i no és una exageració, ho he pogut contemplar amb els meus propis ulls. Durant l'estança ens vàrem haver d'acostumar a una situació que aquí és impensable. Veure persones vestides de civils armades pel carrer, com si fos la cosa més normal. Ens trobàvem i ho vaig poder captar en un país en estat de guerra permanent.

Escriu i condemna completament la força que ha estat emprant el govern d'Israel a l'assetjament de la franja de Gaza i l'assassinat de molts éssers innocents (no militars ni soldats); però intent esser el màxim

d'equànime tractant aquest tema tan difícil de tractar. No podria deixar d'escriure sobre ell i m'ha passat el mateix que a Biel Florit amb el seu article del DBalears, del diumenge dia 11 “Paraules usades, de segona mà”. Recoman la seva lectura. El poble jueu, des de la Diàspora fins a la creació de l'estat d'Israel, les ha passat molt malament. I en el segle XX fou la cúspide. Des dels progrms i persecució a molts països europeus fins a l'extermini de 6.000.000 jueus per part de Hitler i els seus sequaços amb la solució final. Extermini prou conegut i molts països, inclusu Vaticà miraren cap a l'altre costat. Dins l'antisemitisme estès a tot el món, hi ha responsabilitat d'ells per acció i/o omissió. Les relacions entre el poble jueu i els països àrabs no han estat històricament gaire amigables. I s'empitjoraren molt des de la creació de l'estat d'Israel. Recordem que fou per votació majoritària i democràtica dins les Nacions Unides, que en 1948 cediren el territori on s'assenta avui en dia Israel (justa o injusta la decisió? No ho sé, se n'han escrit prou llibres).

Palestina, Jerusalem, terra sagrada de tres religions monoteistes, ha estat regada amb sang des de fa més de tres mil anys. I avui es continua. **A NINGÚ, li ha interessat la PAU. I per mostra, l'assassinat a mans d'un jueu radical, de l'Isaac Rabín a qui se li havia concedit el premi Nobel de la pau pel treball que estava fent per intentar aconseguir un acord de pau Israel-Palestina.**

Les justificacions d'uns i dels altres no validen en absolut la mort/assassinat- no dany col·lateral- de qualsevol ésser humà. **Però la ruptura de la treva, tampoc va ajudar gaire en una pau tan fràgil. I casualitat, es produí molt poc després de la visita de George Busch al President de l'Autoritat Palestina. No vull esser mal pensat, però ho som. Acte seguit el**

dispar de coets per part de Hamás tornà a començar i poc li falta al ministre de defensa d'Israel per a ordenar els bombardeigs de la Franja de Gaza. Tampoc vull esser mal pensat, però ho sóc i em sembla que tot estava més que planificat i no feren, tant per part de Hamas, com per part de les autoritats israelianes, més que seguir un pla estratègic prou pensat i meditat. **Els interessos polítics i de poder, moltes vegades es construeixen sobre muntanyes d'éssers humans assassinats i massacrats. I això és més vell que la història de la humanitat. No podem caure en el joc simplista i maniqueu de “bons i dolents”.**

També em deman, quan deixí Bush la presidència USA, quants marrons més li deixarà a Barak Obama? ja que sembla que tot el que toca ho converteix en merda (inclusiu ho ha assolit amb l'economia nord-americana, en vuit anys de mandat).

Quan escric això, la Comunitat Internacional encara no ha aconseguit un alto el foc i a vegades (recordant el drama de Kosovo que hi arribaren per recollir els cadàvers dels assassinats en un genocidi brut i asquerós), em sembla que són d'una inutilitat patent i ens surten caríssims.

Quan es publiqui l'article, mancaran 3 dies, perquè Barak Obama agafi les regnes d'USA. I confio que els americans, hagin encertat amb l'elecció i que la resta del món no se n'hagi d'empanadir. Pitjor de com ho ha fet en Bush, pareix impossible.

(*Kibbutz són comunitats que es formaren a partir de la creació de l'estat d'Israel (1948) amb una filosofia socialista i de comuna.

Josep Bonnin

